

længere Tid ikke seet Overflagene — den ærede Taler har dem i sin Haand — men jeg troer ikke, at jeg huffer feil, naar jeg siger, at det, der skal bruges til en saadan konserverende Udfugning, som sagt kun er 1700 Rd. Med Hensyn til det tredie Punkt har jeg den Tilfredsstillelse ganske at kunne slutte mig til den ærede sidste Taler, og det er en Selvfølge, at han i de Punkter, hvori han er enig med mig, er for mig en udmærket Autoritet. Det er det, som udgjør Hovedsagen, nemlig at afslutte Ruinen ved et meget beskedent Jernstakit, at nedrive de ligefrem forargelige Rønner, som nu staae der, og at regulere og makadamisere Pladsen. Vil man bevilge mig Beløbet dertil, vil jeg renoncere paa de 1700 Rd., og da kan den ærede sidste Taler og Regjeringens Arkitekt yderligere drøfte det Spørgsmaal, hvad der er hensigtsmæssigst til at konservere Bygningen, ligesom man ogsaa yderligere kan overveie Spørgsmaalet, om der kan sælges noget af Grunden; er Bygningen befriet for sine Omgivelser, saa kan man behøve komme til en Mening derom.

Jeg har med Hensyn til Pladsens Bebyggelse kun at forsvare en leilighedsviis i Disjunktionen falden Yttring; indtil videre kan jeg forsvare, hvad jeg har sagt, ved at henvise til, at det er foreslaaet af Professor Hansen efter Raadsporsel med flere Arkitekter; jeg troer ogsaa, at det her altid har været en Deel af Planen og forudsat i alle Forslagene — hvorledes Harsdorff har tænkt sig Omgivelserne, veed jeg ikke — som tildeels findes i Collins Tidsskrift, og hvoraf flere have været fremstillede paa Udstillingen og ere de Fleste af os bekendte, at der slutte opføres private Bygninger, ialtsald paa den nordre Side, hvorimod man paa den søndre Side har meent, at der kunde opføres f. Ex. en eller anden offentlig Bygning, hvortil der ikke behøvedes nogen Gaardsplads. Det er altsaa følgende tre Dele, hvoraf Forslaget bestaaer; esterat det er afsjort, at det er en brugelig, usuldbent Bygning, og ikke en Ruin, der er prissgivet til Forsald, er der foreslaaet at bevilge 1700 Rd. for at bevare den for fremtidig Anvendelse uden at præjudicere Spørgsmaalet om, i hvilket Omfang og af hvem det skal foretages, og dernæst er der

fordret de fornødne Pengene til at planere og forskjønne Pladsen, der henligger i et, jeg kan vel sige skandaleuist Uføre, hvorom den sidste Taler er enig med mig; og endelig er det Spørgsmaalet, om man kan sælge noget af Pladsen til privat Bebyggelse, men det troer jeg, at vi kunne blive enige om at udsætte indtil den Tid, det praktisk foreligger. Hvis det ærede Thing vil vedtage Forslaget, som det foreligger, skal jeg forpligte mig til, da jeg erkjender, at der ikke er periculum in mora, til tredie Behandling at foreslaae, at det deraf, der gaaer ud paa ved Cement at beskytte Ruinen, udgaaer af Summen og henstaaer til næste Aar, og jeg har da foruden den Tilfredsstillelse med beskedne Pengemidler at have bragt idetmindste en antagelig Ordning i en Ting, der ligger paa min Samvittighed, tillige det Hæb, at naar Ruinen, Kirken eller Bygningen, hvad man vil kalde den, bliver tilgængelig for Beskuelsen af Alle og Enhver, at den almindelige Interesse for den da vil blive større, end den nu er. Jeg skal med disse Ord gjentagende anbefale mit Forslag.

Jacobsen: Da den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 9de Valgfreds (Kahser) havde talt, var det min Hensigt at freesalde Ordet, thi han har udtalt alt Bæsentligt, hvad jeg havde ønsket at sige, og bedre end jeg vilde kunne gjøre det; men esterat jeg har hørt den høitærede Ministers sidste Foredrag, kan jeg dog ikke undlade at føie nogle Bemærkninger dertil. Jeg troer, at den høitærede Minister fortjener vor Paastjønneelse, fordi han interesserer sig for at faae dette Parti af Kjøbenhavn bragt i en anden Stand end nu — skjøndt det maasse kunde have sit Gode at lade dette Mindesmærke staae som et Mindesvarsel paa Fortidens Daarstab og som en Advarsel for Nutiden, mod hvad den ikke bør gjøre — men jeg troer paa den anden Side, at den høitærede Minister er bleven ført vild af de Raadgivere, han har benyttet. Uagtet jeg ikke vil opræde som en Autoritet, saa tør jeg dog driste mig til at sige, at det er en meget hyppig Feil hos vore Arkitekter, at de ikke ere Teknikere; havde de været Teknikere, vilde de ikke have sagt til den høitærede Minister, at